

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — философия, наука и изкуство. — е за религия,

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и др. за година 130 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 80 лева (платими на единъ пжтъ); за 3 месеца 50 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишенъ и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковенъ вестникъ“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковенъ вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомѣстени р... щатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печататъ на последнитъ страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агенциитъ — последнитъ получаватъ 30% отстъпка

2791 Дукъ, пл. Св. Недѣля
Ботосл. ф-тетъ, дар.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Великопостни размишления. — † Софийский Стефанъ.
2. Тайната на Христовия кръстъ. — Протопрезвитеръ Г. Шавелски.
3. Занемарена добродетель. — Протод. Г. Ибришимовъ.
4. Човѣшкото слово и Божието слово. — Ст.
5. Изъ духовната съкровищница на Църквата.
6. Бележки и отзиви.
7. Писма и дописки.
8. Официаленъ отдѣлъ.
9. Седмиченъ прегледъ на събитията.
10. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
11. Обявления.

† Софийский Стефанъ.

Великопостни размишления.

Днешниятъ човѣкъ е все още въ пленъ на мисълта, че науката и философията ще разяснятъ всички страни на битието и ще разкриятъ неговия смисълъ и дълбочина. Но напоследъкъ си пробива пжтъ убеждението, че интелектуалниятъ начинъ за познаване на истината не е достатъченъ. Той не може да задоволи напълно душата, защото не е въ състояние да надникне въ нейнитъ най-скрити гънки и дълбочини. Днесъ вече за мнозина е ясно че, въпрѣки голѣмия интелектуаленъ напредъкъ на човѣчеството, душата си остава гладна и жадна за истината, за пълната, цѣлостна истина. Интелектуалниятъ пжтъ за познаване на истината е напълно естественъ, законенъ и неизбѣженъ въ своитъ предѣли. Но има и другъ пжтъ за познаване на истината. И той е вътрешенъ, духовенъ пжтъ. До него едва напоследъкъ се домогва философската мисълъ, а Христовата църква го познава отдавна. По него сж вървѣли и вървятъ светиитъ и всички ония, които живѣятъ съ живота на Църквата. Въ що се състои тоя пжтъ на истината? Въ това, че Църквата не смѣта човѣшкия разумъ за единственъ и безапелационенъ сждия на истината. Проницателността и дълбочината на човѣшкия разумъ зависятъ отъ правилния строежъ на цѣлия човѣшки духъ, отъ неговата трезвоностъ и здравина. Затова понѣкога и най-образованитъ умове не виждатъ истината, която и най-необразованитъ може да

види, понеже иматъ заразенъ, боленъ духъ. Книжницитъ и законницитъ, въпрѣки своята образованостъ и познаване на закона и пророцитъ, не сж забелѣзвали въ Исуса Христа това, което блудниците и слѣпородениятъ сж виждали и усѣщали—Неговото божество. И сега се случва сжщото. Много богати съ познания натура не могатъ да видятъ и да почувствуватъ великата благодатна енергия, която се струи въ Църквата Христова.

Кои сж условията, които Църквата поставя за получаване на истинското и най-насъщното за човѣка познание? Тя учи, че е необходима съединена съ смирение чистота на сърдцето, за да видимъ Бога вътрешно, духовно. Затова е необходимо да следваме пжтя на една постоянна и търпелива обработка и възпитание на духа въ благодатната атмосфера на Христовата църква. По този пжтъ човѣкъ идва до познаване на истината, но не на истината, за познаване на която е пригоденъ всѣки умъ и която се състои въ разбиране на външното съотношение на нѣщата, а истината, която е достъпна само на здравия духъ и която дава познание на човѣка за най-голѣмата истина въ свѣта, за пълната истина, за Бога.

Но до Бога ние не идваме, освенъ чрезъ Исуса Христа. Това е основна истина на християнството. „Най-важното нѣщо въ християнството е Христосъ“, казва Вл. С. Соловьевъ. Силата на Евангелието се състои не въ думитъ и не въ понятията, които се съдържатъ въ него, макаръ тѣ да пленяватъ и привличатъ мнозина къмъ Христа. Още повече къмъ Христа привлича Неговиятъ исторически образъ, изпълненъ съ божествено величие, светостъ, мъдростъ, правда, смирение и любовъ. Но все пакъ изворъ на живота и спасението сж не думитъ и споменитъ, а Самъ Господъ Исусъ Христосъ, Синъ Божий, Който таинствено и благодатно въздействува върху човѣшката душа. Защото християнството не е само учение, а е и животъ. То не е само проповѣдь за любовта. То е самата Любовъ, Която се е въплотила на земята и се е разпнала за насъ. Въ това се състои сжщността и действителността на Евангелието. Съ това то победи и побеждава свѣта.

Но какъ може да намѣри Христа и да бжде въ единение съ Него днешниятъ слабъ човѣкъ срѣдъ нашата нехристиянска действителностъ? Нали Христосъ е живѣлъ тѣй отдавна!.. Да, това би било съвсемъ невъзможно, ако не сжществуваше

сръда или стихия, която ни свързва съ Христа и която премахва преградата на времето и пространството. Тази стихия или сръда е Църквата Христова — неотдѣлимо отъ Христа тѣло, на което вѣрующитѣ сж членове. И тази връзка между Христа и вѣрующитѣ не е фиктивна, а действителна и жива. Това е живъ съюзъ на любовта (Еф. 4, 16). Църквата не е обикновено земно човѣшко общество, а нѣщо много по-голѣмо и по-дълбоко, нѣщо свето и таинствено. Тя е небесно-земенъ организъмъ, който се оживотворява отъ Свети Духъ и въ който живѣе и действа Господъ Иисусъ Христосъ. И всѣки отъ насъ, бидейки частъ отъ този организъмъ, се намира въ сжщата близостъ и сжщата връзка съ Христа, въ каквато сж били и апостолитѣ презъ време на Неговия земенъ животъ.

У насъ, за съжаление, е намалѣло или почти е угаснало чувството на църковностъ. Ние или не живѣемъ никакъвъ религиозенъ животъ въобще, или водимъ единъ бледъ индивидуаленъ такъвъ, но не църковно-религиозенъ, затова се оказахме самотни въ свѣта, затова не чувствуваме благодатната атмосфера на вселенския Христовъ домъ — Църквата. А Църквата е, която оживотворява и осветява човѣшкитѣ души. Тя е, която имъ дава пълнотата на духовния животъ и ги поставя въ правилно отношение къмъ Бога, къмъ свѣта и къмъ хората, дава имъ истинско самопознаване и здраво духовно самочувствие. Никой другъ, освенъ Църквата, не може да извърши тази работа. Християнскиятъ животъ не се създава само съ теория чрезъ книги, разкриващи непостижимото действие на Св. Духъ. Цѣлиятъ строй на църковния животъ е насоченъ къмъ това — да пробужда и възпитава у людетѣ духовенъ животъ. Цѣлата обстановка на Църквата, всички нейни свещенослужения и символи, лампади, свѣщи, кръстно знамение, празници, пости, богослужение, таинства — всичко това не е само една външна форма на църковния животъ, не е просто остатъкъ отъ църковната старина, а благодатно-възпитателни сръдства за духовно възрастване и общение съ Христа. Израстналиятъ вънъ отъ Църквата човѣкъ идва твърде трудно до Христа. Неговиятъ пжтъ често минава презъ единъ дългъ тежъкъ духовенъ опитъ, презъ редъ падения и заблуждения, а ако е човѣкъ на науката или на философията, той трѣбва да мине презъ сложнитѣ лжкадушни пжтища на умствената спекулация. Живѣещиятъ въ Църквата идва по-лесно до Христа. И това идване става нѣкакъ си леко, радостно и мирно, защото той отъ детинство живѣе въ благодатната християнска атмосфера и съзнателно и несъзнателно се прониква отъ нейния духъ. Църковната сръда незабелѣзано го свързва съ Христа чрезъ многообразни и, често пжти, неуловими въздействия, като дълбоко въ душата му, черта следъ черта, отпечатва Христовия ликъ. Всѣки, чието детство е минало въ една църковна атмосфера, знае това отъ личенъ опитъ.

И тъй, Църквата е онази благодатна сръда, която ни свързва съ Христа. Но тази наша връзка съ Христа не е еднолична. Заедно съ насъ въ общение съ Христа влизатъ безчисленитѣ сонмове на небесната и земна Църква. По този начинъ се получава необятния съюзъ на вѣрващитѣ, свързани съ взаимна любовъ и взаимна молитва. Въ Църквата е необходима както индивидуалната, едноличната, така и съборната, църковната молитва.

Нравственото и благодатно въздействие на Църквата върху вѣрващитѣ е постоянно и системно. Съ едно дълбоко познаване на човѣка и на човѣшката душа, очудваще и най-великитѣ психолози на нашето време, Православната църква е изработила една такава религиозно-педагогическа система, която, ако се следва, безусловно довежда до създаването на просвѣтени съ свѣтлината на Христовото учение и облагородени съ евангелския възвишенъ моралъ личности. Поститѣ, напр., сж единъ важенъ дѣлъ отъ системата на православното религиозно-педагогическо въздействие. Тѣ сж отредени за една по-оживена офанзива на религиозно-духовния фронтъ. Св. Църква много добре знае, че нейнитѣ чеда обикновено сж твърде много улигани въ грижитѣ за тѣлото, а понѣкога и твърде увлѣчени отъ потока на суетата и на грѣха. Затова тя отрежда дни презъ годината, въ които се дава възможностъ на всички вѣрващи и слабо вѣрващи да направятъ единъ завой и една преоценка или, най-малкото, да се поспратъ и поразмислятъ. За много нѣща ни дава възможностъ Църквата да си помислимъ презъ време на поста. Дава ни възможностъ, преди всичко, да спремъ духовенъ взоръ върху нашата жажда за истината, както изтъкнахме въ първата половина на тази статия, върху постоянния ни стремежъ къмъ пълнотата на тази истина. Дава ни възможностъ не само чрезъ размисълъ и чрезъ вѣра да се убедимъ, че тази истина е Богъ, но и непосредствено, на опитъ, да почувствуваме това. Какъ? — Чрезъ цѣлата система на великопостния канонъ и по-активното непосредно участие въ мистичния животъ на Църквата.

Но постѣтъ е най-благодатно време за засилване позициитѣ на духа, за закрепване неговото господство надъ тѣлото и надъ материята въобще. Характерна черта на нашето време е обстоятелството, че колкото повече проникваме въ тайнитѣ на материалния свѣтъ, толкова повече подпадаме подъ неговата власт. Колкото повече навлизаме въ него, толкова повече неговитѣ окови се стѣгатъ около насъ. Това материализиране на живота Църквата поглежда и откъмъ единъ по-другъ и по-дълбокъ аспектъ, чуждъ или почти чуждъ на днешния модеренъ човѣкъ — отъ гледище на грѣха. Християнското съзнание за грѣха е толкова избледнѣло у днешния човѣкъ, че е необходимо наново и съ нови сръдства да му бжде разяснено и внушено. Това е единъ твърде важенъ въпросъ, отъ разрешението на който ще зависи бждещия мораленъ обликъ на днешната цивилизация. Но най-печалното е, че днешниятъ човѣкъ не чувствува проблематиката за грѣха въобще. Затова толкова повече се налага Църквата да го постави отново предъ неговото съзнание съ цѣлата негова сериозностъ и значение. Твърде благоприятно за поставяне на този въпросъ време е постѣтъ. Трѣбва днешниятъ човѣкъ да разбере и да почувствува, че въ случая не се касае до една стара църковна терминология, която изразява нѣкакви чужди за днешното време понятия и настроения, а до единъ огроменъ фактъ въ живота на човѣка. Отъ това какво съзнание имаме за грѣха и какъ да се боримъ съ него — само съ свѣтски ли, или и съ църковни сръдства — ще зависи сждбата и на нашата култура и цивилизация, както вече споменахме. Въ този смисълъ предъ Църквата се открива една огромна задача: да изложи и разясни предъ днешния човѣкъ, на понятенъ нему езикъ, своето разбиране и хилядилѣтния свой опитъ за справяне съ най-

трагичния фактъ въ живота на човѣка — грѣха. Тогава и поститѣ и много други наредби и установления на Църквата ще получатъ по-голямъ смисълъ за днешния човѣкъ, отколкото тѣ понастоящемъ иматъ. Тогава тѣ ще бждатъ не само благочестиви традиции и обичаи, а школа за религиозно-нравственъ възходъ.

Тайната на Христовия кръстъ.

На Кръстопоклонна недѣля нашата света Църква призовава своитѣ чедра, които въ течение на предиднитѣ двадесетъ дена отъ поста сж се просвѣтили, т. е. тѣлесно и духовно сж се очистили и обновили, да се поклонятъ на животворящия Христовъ кръстъ, за да получатъ благодатна помощъ за по-нататъшно успѣшно и спасително прекарване на поста. *„Приидите убо постомъ просвѣтившиися, — зове тя, — принадлежъ ему (предъ кръстното дърво) радостію и страхомъ, вѣрно зовуще: радуйся, честный кресте, міра утверждение“*¹⁾.

Две дървета постоянно се изпръчватъ предъ духовния погледъ на християнина-подвижникъ: райското дърво, „добро за ялене“, „приятно за очитѣ и многожелано“ (Бит. 3, 6), и голготското дърво (кръстътъ), позорно за езичниците, защото у тѣхъ то е оржие за най-позорно наказание, и горчиво, защото на него Спасителятъ на свѣта изпилъ чашата отъ най-ужасни страдания и смъртъ. Но първото се оказало смъртносно, понеже чрезъ него цѣлиятъ човѣшки родъ се лишилъ отъ блаженство и до сега страда, а второто станало животворно, изворъ на неизтошима благодатна, спасителна за людетѣ сила.

Приканвайки вѣрующитѣ да се поклонятъ на Христовия кръстъ, Църквата го прославя съ тия думи: *„Радуйся, живоносный кресте, благочестія непобѣдимая побѣда, дверь райская, вѣрныхъ утверждение, церкви ограждение... оружие непобѣдимое, бѣсовъ сопротивоборче... даруяй мірови велію милость“*²⁾. А вѣрващитѣ се обръщатъ къмъ кръста съ молитви: *„Непобѣдимая и непостижимая и божественная сила честнаго и животворящаго креста, не остави насъ грѣшныхъ“*³⁾. *„О, преславный и животворящій кресте Господень, помогай намъ со святою госпожею Богородицею и со всѣми святыми во вѣки. Аминъ“*⁴⁾. Църквата изповѣдва, че отъ Христовия кръстъ е неотдѣлима силата на Разпнатия на него, и че, поради това, покланяйки се на кръста, вѣрващитѣ съ „сърдце и душа се просвѣщаватъ съ божествената благодатъ на Оня, Който е билъ при-

кованъ на него, Който унищожилъ могъществото на измамника и премахналъ клетвата“⁵⁾.

Но тоя кръстъ, на който ние се кланяме и който благоговѣйно цѣлуваме, е не само знакъ на спасителната за насъ Христова смъртъ, но и откровение на най-великата тайна на Божие сщество и на отношенията на Бога къмъ свѣта.

„Знакътъ на кръста, — говори единъ проповѣдникъ, — е изобразенъ въ цѣлия свѣтъ, защото той (кръстътъ), споредъ думитѣ на църковната пѣсень, е *четирикрайна сила*, която свързва *четирикрайния свѣтъ*; той сжщиятъ е вписанъ и въ човѣшкия образъ, въ кръстообразното подигане на ржцетѣ“.

Трѣбва да се мисли, че благодатната сила на кръста е била известна на праведниците дълго преди времето, когато Христосъ съ Своята кръвъ осветилъ и облагодатствувалъ кръстното дърво. Моисей ударя кръстообразно⁶⁾ съ жезъла по водата на Червеното море, и водата се отдрпва отъ дветѣ страни, за да даде проходъ на спасяващитѣ се отъ египетското робство евреи. Въ време на сражението на евреитѣ съ амаликитянитѣ въ пустинята, при Рефидимъ, Моисей, като се изкачилъ на една могила, се моли. „И колчемъ Моисей дигалъ ржцетѣ си (изобразявайки по тоя начинъ кръстъ), надвивалъ Израиль, а колчемъ спускалъ ржцетѣ си, надвивалъ Амаликъ“ (Изх. 17, 8—13). Но езичниците не сж могли да проумѣятъ значението и силата на кръста. Нѣщо повече — тѣ, както това станало у римлянитѣ, дали на кръста обратно назначение, като го направили оржие за най-позорно наказание. И когато се раздала апостолската проповѣдь за кръста, на множеството езичници тя се показала лудостъ, безумие (1 Кор. 1, 18).

А какво мѣсто заема въ нашата вѣра, за какво ни учи Христовиятъ кръстъ?

Въ дѣлото на изкупителния Христовъ подвигъ кръстътъ се явява завършителенъ и най-великъ актъ, а за възвишеното учение на Спасителя за Бога, за Неговото сщество и за Неговото отношение къмъ съгрѣшилиа човѣкъ той служи като илюстрация, като нагледно потвърждение на истинността на това учение. Ще пояснимъ тая мисль.

Главното нещастие на езическия свѣтъ се състояло въ това, че въ тоя свѣтъ било изопачено понятието за истинския Богъ. Едни отъ езичниците си представяли Бога като нѣкакъвъ сатрапъ, жестокъ и безпощаденъ, глухъ къмъ хорскитѣ страдания и молби. Такива сж били, напримѣръ, езичниците, които се покланяли на бога Молоха, който ужъ искалъ да му се принасятъ въ жертва невинни деца, които следъ това умирали въ невѣроятни мъчения. Други пъкъ, обратно, си представяли боговетѣ за слаби и немощни сщества, подхвърлени на разни недостатъци и равнодушно отнасящи се къмъ най-гнуснитѣ и отвратителни човѣшки грѣхове. Такива сж били гръцкитѣ богове на древния Олимпъ, всѣки отъ които билъ робъ на една или друга страсть, а тѣхнитѣ господаръ и баща—Зевсъ, въплотавалъ въ себе си всички страсти. Каквито сж били боговетѣ на езичниците, такъвъ е билъ езическиятъ животъ: той е страдалъ или отъ жестокость, или отъ разпуснатость. Иначе и не е могло да бжде: езичникътъ създавалъ за себе си богове по свой образъ и, приспособявайки се къмъ характера и походженията на своитѣ богове, устроявалъ своя животъ.

Христосъ възвестилъ на свѣта ново учение за

¹⁾ „Прочее, дойдете вие, които сте се просвѣтили чрезъ поста, да паднемъ предъ кръстното дърво съ радостъ и страхъ като викаме вѣрно: радвай се, скжпоценни кръсте, твърдиня на свѣта“. (Стихира на малката вечерня).

²⁾ „Радвай се, живоносни кръсте, непобедима победо на благочестието, райска врата, утвърждение на вѣрващитѣ, закрила на Църквата... непобедимо оржие, побеждаващъ бѣсоветѣ... който даруващъ на свѣта голѣма милость“. (Стихира на Господи възвахъ).

³⁾ „Непобедима и непостижима и божествена сила на скжпоценния и животворящъ кръстъ, не оставяй насъ грѣшнитѣ“. (Молитва на великото повечерие).

⁴⁾ „О, преславни и животворни кръсте Господень, помогай намъ заедно съ светата Владичица Богородица и съ всички светии въ вѣчни вѣкове. Аминъ“. (Молитва предъ лягане).

⁵⁾ Стихира на „всякое дыхание“.

⁶⁾ Изх. 14, 2; ср. 1-та пѣсень на канона на св. Кръстъ.

Бога, като абсолютен идеал на любовта и светостта. Светостта не могла да се мири съ грѣха, искала да бжде той осжденъ и унищоженъ, а любовта жадувала за опрощение и спасяване на грѣшника. Както билъ предвидѣлъ пророктъ, тукъ се срещнали милостта и истината (Псал. 84, 11). И едната и другата се били проявили и именно на кръста, ярко и величествено.

„Богъ толкозъ обикна свѣта, че отдаде Своя Единороденъ Синъ, та всѣкой, който вѣрва въ Него, да не погине, но да има животъ вѣченъ“ (Иоан. 3, 16). „Богъ е любовъ. Божията любовъ къмъ насъ въ това се яви, дето Богъ проводи въ свѣта Своя Единороденъ Синъ, за да бждемъ живи чрезъ Него. Въ това се състои любовта, че не ние възлюбихме Бога, а Той ни възлюби и проводи Сина Си да стане омилюстивение за нашитѣ грѣхове“ (1 Иоан. 4, 8—10). „Богъ доказва любовта Си къмъ насъ съ това, че Христосъ умръ за насъ още когато бѣхме грѣшни“ (Рим. 5, 8). Можемъ ли да си представимъ по-голъма любовъ: Богъ отдаде Своя Синъ на страдания — подигравки, заплювания, бой, плесници, на най-мжчителна смъртъ отъ ржцетѣ именно на сжшитѣ тия грѣшници, които Той дошелъ да спаси? Отъ безмѣрността на човѣшкитѣ престжпления завесата въ храма се раздира на две, отгоре до долу, земята се тресе, камънитѣ се разпукватъ (Мат. 27, 51), но Богъ мълчи. А при това би била достатѣчна една едничка Негова дума, за да разсѣ цѣлото „сборище отъ беззаконници“ и даже цѣлия грѣшенъ свѣтъ да обърне въ нищо... Кой ще измѣри дълбочината на проявилата се тукъ Божия любовъ, която спасявала престжпния свѣтъ?

Но Христовиятъ кръстъ открива предъ насъ сжщо така и абсолютната Божия светостъ, която отрича злото, ненавижда грѣха, не оставя неправдата безъ наказание. Богъ е обичалъ и дохристиянския човѣкъ, желаелъ е да го спаси, готовъ билъ да излѣе върху него Своитѣ благодатни дарове, да го приобщи къмъ Своего небесно царство. Но „какво общуване има между правда и беззаконие? Какво общо има между свѣтлина и тъмнина?“ (2 Кор. 6, 14) — писалъ ап. Павелъ. Като нѣкаква непроходима стена, грѣхътъ е отдѣлялъ човѣка отъ Бога, прѣчелъ е на човѣка да се приближи до Бога, а на Бога — да излѣе на човѣка Своитѣ благодатни дарове. Грѣхътъ е умъртвявалъ човѣшкитѣ души. Грѣхътъ е трѣбвало да бжде умъртвенъ, заличенъ, изкупенъ. Човѣкъ не могълъ да постигне това съ собствени сили. За да спаси човѣка, Божиятъ Синъ приелъ нашата плѣтъ и кръвъ, станалъ действителенъ човѣкъ и, бидейки светъ и праведенъ, приелъ върху Себе Си грѣховетѣ на цѣлия свѣтъ, Самъ станалъ грѣхъ заради насъ. „Оногова, Който не знаеше грѣхъ, Той за насъ Го грѣхъ направи, та да станемъ чрезъ Него праведни предъ Бога“ (2 Кор. 5, 21). Богочовѣкътъ приелъ върху Себе Си нашата клетва, нашето осжденъ, нашата смъртъ. За да спаси насъ, Богъ Го направилъ жертва за нашитѣ грѣхове. „Той бѣ изпораненъ за нашитѣ грѣхове и мжченъ за нашитѣ беззакония; наказанието за нашия миръ биде върху Него, и чрезъ Неговитѣ рани ние се изцѣлихме (Ис. 53, 5). „Христосъ ни изкупи отъ клетвата на закона, като стана заради насъ клетва (защото писано е: „проклетъ е всѣки, който виси на дърво“), „та благословиението Авраамово чрезъ Христа Иисуса да се разпростре върху езичницитѣ, за да получимъ обещания Духъ чрезъ вѣрата“ (Гал. 3, 13—14). За да порази грѣха и открие на човѣка пжтя къмъ праведността, Божията любовъ не е пожала

кръвта на Единородния Синъ. Така въ Господа „се срещнали милостта и истината, правдата и мирътъ се цѣлунали“ (Псал. 84, 11).

Светата Църква изнася въ срѣдинната недѣля на Великия постъ кръста за поклонение, за да можемъ ние, вглеждайки се въ него и спомняйки си за претърпениѣта на него отъ нашия Спасителъ страдания и смъртъ, по-търпеливо да пренасяме великопостнитѣ трудове и лишения. Въ сжщото време чрезъ кръста тя ни напомня: не забравяйте, че Богъ е любовъ, че Той ви обича и желае да се спасите; но Той сжщо така е и безкрайна светостъ, която се отвръща отъ грѣха и отъ всѣко зло. Затова борете се съ грѣха, побеждавайте злото!

Протопрезвитеръ Георги Шавелски.

Занемарена добродетель.

Деликатно е въ модерно време да се говори за стари нѣща — макаръ старото да е коренъ на настоящето. Деликатно е да насочвашъ къмъ небето погледа на поколѣние, което е силно привързано къмъ земята — макаръ небето да е начало на всѣки животъ. Деликатно е въ вѣкъ на рационализъмъ да разисквашъ върху мистични въпроси — макаръ мистиката да е самосжщность на битието. Служебенъ дългъ, народна нужда и лично съзнание, обаче, ни нудятъ да размислимъ върху една занемарена добродетель и една обезличена традиция — поста. Проблемата за поста е сложна — старитѣ нѣща не сж прости и временни, защото сж плодъ на мждри духове и опитъ на верига поколѣния. Постътъ има библейска основа, църковно утвърждение, народенъ коренъ, историческо минало, нравствена целъ, обществена стойностъ и физиологическа полза. Разностранността на материята не се подава въ рамкитѣ на една статия, затова ще ограничимъ числото на изходнитѣ начала и сферата на размислитѣ около сложната тема — ще засегнемъ бѣгло поста само отъ библейско, историческо, медицинско и нравствено гледище.

Въ Книгата на книгитѣ (Битие, 2 гл., ст. 16 и 17) четемъ: „И заповѣда Господъ Богъ на човѣка и рече: отъ всѣко дърво въ градината ще ядешъ, а отъ дървото за познаване добро и зло, да не ядешъ отъ него, защото, въ който день вкусишъ отъ него, бездруго ще умрешъ!“ Мждри отци на Църквата и древни учители на вѣрата считатъ тази Господня заповѣдъ като мистическо зачатие на поста, а нарушението на тази повеля приематъ за историческо начало на грѣха. Грѣхътъ оскърби Твореца, посрами творението, опорочи живота, оскверни естеството, разстрои земята — отдалечи човѣка отъ Бога и охлади човѣка къмъ ближния му. Постътъ бѣ даденъ като залогъ за чистота и като предпаза отъ зло — следъ грѣхопадението пжкъ остана като срѣдство за изкупление и като мостъ за изгубено блаженство. Думитѣ *грѣхъ* и *постъ* библейски сж недѣлими и етично една безъ друга необясними: ако сжществува грѣхъ, постътъ е неизбеженъ; ако е нанесена рана — лѣкарство е необходимо; ако има мракъ — свѣтлина е нужна. Постътъ е връстникъ на Адама, съпжтникъ на човѣчеството, фактъ въ историята, горнило на благочестието, дезинфекция за грѣха, ржководителъ въ доброто и указателъ за рая.

Величието на Моисея и паметта на дѣлото му сж зачатни въ постъ. Възкресението на племето, посрамата на фараона, освобождението отъ робството,

организацията на народа, изпитниятъ въ пустинята, поражението на враговетъ, завладяването на обетованата земя, образуването на държава, прославата въ миналото — всичко това е плодъ на трезвосте и постъ отъ страна на Водача, който, преди да приеме закона, прекара 40 дена и 40 ноци безъ хлѣбъ и вода! Богоизбраниятъ народъ билъ силенъ и единенъ, страшенъ и победоносенъ, когато изпълнявалъ волята на Бога, когато се ръководѣлъ отъ законодателството на пророка, когато служелъ на народния идеалъ, когато пазѣлъ чистота въ духъ и кръвъ. Когато, обаче, забравилъ Бога, когато се отклонилъ отъ закона, когато се сродилъ съ езичници, когато заживѣлъ плътски, тогава държавата се раздѣлила, народътъ се разстроилъ, настъпило поражение, отишълъ въ робство! Разклатената вѣра е гробница за духа — разклатената пѣкъ нравственостъ е пропастъ за народа: въ тѣхъ загиватъ придобивките и ценноститъ на поколѣния!

Постътъ е установление отъ Бога — свидетелство за това приведоже отъ Ветхия заветъ; нека сега чуемъ доказателство за това и отъ Новия заветъ. Евангелистъ Матей пише: „Тогавя Исусъ биде отведенъ отъ Духа въ пустинята, за да бжде изкушенъ отъ дявола; и като пости четиридесетъ дена и четиридесетъ ноци, най-сетне огладнѣ. И приближи се до Него изкусительтъ и рече: ако си Синъ Божий, кажи тия камъни да станатъ на хлѣбове, а Той му рече; писано е, не само съ хлѣбъ ще живѣе човѣкъ, а съ всѣко слово, което излиза отъ Божиитъ уста“ (Мат. 4, 1—4). На Христа предстоеше безпримѣренъ подвигъ: да просвѣти заблуденитъ, да възроди оплѣтенитъ, да изкупи пленницитъ на грѣха — дивниятъ подвигъ искаше и примѣрна подготовка чрезъ вѣплотения Богъ за огрѣшения човѣкъ! За кого пости Христосъ — за Себе си, или за насъ? Богъ е абсолютна чистота и всячески е безъ грѣхъ — пости въ Христа обожествениятъ човѣкъ, за да ни се даде примѣръ чрезъ видимия Богъ: какъ да се подготвимъ за борба съ злото, какъ да отбиемъ пристѣжитъ на изкусителя, какъ да се изскубнемъ отъ ноктитъ на грѣха! Постътъ на Христа за насъ е примѣръ за духовна бранъ съ лукавия — думитъ Му пѣкъ къмъ изкусителя сж догма за свѣта: че духътъ е искра отъ Бога, че човѣкътъ е образъ на Твореца, че духовното е основа на битието, че плътта е временна хижа, че животътъ е школа за душата, че идеалътъ е вѣчността. Въ когото духътъ е живъ и волята му не е свързана отъ злия, той не може да бжде противенъ на този евангелски заветъ: борба съ лукавия чрезъ примѣра на Исуса — той е готовъ за борба съ злото въ себе си и около себе си, като приеме за оржие и поста.

Следва думата на медицината — тя не отрича поста, а го препоръчва, защото постътъ е помощникъ на лѣкаря, учителъ на болния и приятелъ на здравия. Независимо отъ това дали препоръката на поста се простира само на физиологична почва, или му се придава и психологична стойностъ — постътъ, като диета, е предпоставка на профилактическото направление въ медицината и постоянненъ спътникъ на терапевтическата насока въ лѣкарското изкуство. Трезвостта и творчеството на духа, здравината и развоая на тѣлото, работоспособността и дълголѣтието на рода, болеститъ и смъртността въ поколѣнието, сж органически следствия отъ нашата грижа или немара къмъ храната на тѣлото и хигиената на духа. Сложниятъ физико-химически съставъ на нашия организъмъ инстинктивно ни кара да разнообразяваме срдѣствата на храненето

си — това разнообразие се постига най-вече и най-целесъобразно чрезъ честата смѣна на растителнитъ и месни продукти, въ всичкитъ имъ разновидности и съчетания. Самонаблюдението и наблюдението доказватъ, че трезвостта и здравината сж плодъ предимно на растителната храна, а буйността и порочността иматъ за причинителъ най-често месната храна и алкохолнитъ и съпжтници. Смѣната на веществата е основна догма за храненето — тя е божественъ законъ и природно правило въ човѣшкото естество. Видниятъ Виенски диететикъ професоръ фонъ Ноорденъ горещо препоръчва „зигзавидната диета“ като предпазна и лѣчебна мѣрка противъ много болести. Препоръчаниятъ организъмъ отъ отровитъ на месната и консервирана животинска храна, неизбѣжно изисква диетата, за да се отклонятъ атакитъ на отровитъ въ стомаха, черния дробъ, бжбречитъ и сърдцето. На тѣзи отрови се дължатъ артериосклерозата, кръвното налѣгане, сърдечното израждане, захарната болестъ, бжбречнитъ кризи, чернодробнитъ страдания, неврастенията и други болести.

Земята не познава народъ безъ религия. Историята не знае религия безъ култъ. Археологията не показва култъ безъ постъ. Статистиката твърди, че въ свѣта живѣятъ около 2 милиарда и 200 милиона човѣци. Етнографията гласи, че отъ тѣхъ само 300 милиона се хранятъ съ месо — останалитъ ядатъ постна храна. Етнографията ни убеждава още и въ това, че най-умни и най-здрави народи не сж онѣзи, които се хранятъ главно съ животински продукти. Японскитъ народъ ни удивлява съ своята мощъ и прогресъ — неговата храна е оризъ, зеленчуци, плодове и риба. Най-снажни, силни и красиви хора сж ирландцитъ — тѣ се хранятъ главно съ картофи и млѣчни произведения. Ескимоситъ се хранятъ само съ месо и сланина — нищо, обаче, не сж отбелѣзали въ историята и нищо не сж дали на културата. Видни люде на науката, въ разни времена, сж се удивлявали на църковнитъ постановления за поста — видно е, че тѣ сж мждъръ плодъ отъ хора съ широки познания и благодатно озарение.

Християнскитъ постъ не е постъ само за грѣлото и стомаха — за насъ тѣлесниятъ постъ е продължение на духовния постъ на сърдцето, разума и волята. Може да не ядешъ месо, а да изядашъ брата си. Може да не пиешъ вино, а да пиешъ кръвчта на ближния си. Постътъ на тѣлото трѣбва да се съпжтства непремѣнно съ постъ на душата: постъ на сърдцето — да не лукавничи; постъ за разума — да не безвѣрничи; постъ за волята — да не руши; постъ за очитъ — да избѣгватъ срамното; постъ за ушитъ — да не слушатъ скверноти; постъ за езика — да не злослови; постъ за ржцетъ — да не вършаатъ беззаконие; постъ за краката — да не следватъ лукавия! Всестранно е значението и необходимостта на поста — въ него има Божий промисълъ, човѣшка мждростъ, исторически опитъ, народна полза и общочовѣшко добруване.

Протод. Г. Ибришимовъ.

Нѣмотия и срамъ за оногова, който отхвърля учение; а оня, който пази поука, ще бжде почитанъ (Пр. 13, 19).

По-добре ястие отъ зеленчукъ, и съ него любовъ, нежели угоенъ волъ, и съ него омраза (Пр. 15, 17).

Човѣшкото слово и Божието слово.

Въ човѣшкия животъ има много чудни и таинствени реалности. Ние обикновено се ползваме отъ тѣхъ, наблюдаваме ги всѣкидневно, или пъкъ ги отминаваме безгрижно. Често не подозираме какви бездѣлни дълбочини сж скрити задъ тѣхъ. Би трѣбвало отъ време на време да се замисляме надъ тѣхъ, да спираме погледъ върху чудната работилница на живота, върху неговото изграждане и закрепване, върху тайната на раждането и смъртта, върху мистериата на времето, таинственитѣ духовни и биологически енергии, които се излъчватъ отъ семейството, народа и расата, и отъ които се образува и оформява нашето „азъ“. Едно отъ тѣзи царства на чудесата, на което никой вече не се очудва, но което е изпълнено съ дивно величие и отговорностъ, е дадениятъ ни отъ Бога даръ на словото.

Нищо не ни се струва по-обикновено и по-банално отъ дарбата да говоримъ. Нищо не ни се вижда по-просто и по-лесно отъ изкуството да образуваме думи. Но щомъ се замислимъ върху всички онѣзи многобройни думи, които употребяваме и съ които злоупотребяваме всѣки день и всѣки часъ, ние замлъкваме въ страхопочитание предъ тази чудна дарба на Твореца.

Едно куче може да лае друго куче и по този начинъ, навѣрно, му дава да разбере нѣщо, но животнитѣ не могатъ да разговарятъ помежду си. Отъ всички създания само човѣкътъ има този даръ, като единственъ по рода си инструментъ, съ помощта на който разкрива богатството на своята тѣлесна, душевна и духовна сжщина.

Въ всѣка дума, която изговаряме, трепти цѣлата наша духовна и тѣлесна природа. Гласътъ на здравия не звучи като гласътъ на болния. Мжжкитѣ гласъ не звучи като женския. Детскитѣ гласъ е сжщо по-другъ. Той е свежъ и чистъ, както е свежо и чисто детското лице. Не е необходимо да видимъ единъ приятель, единъ любимъ човѣкъ, не е необходимо той да сподѣли съ насъ съкровенитъ си мисли и желания, достатъчно е само да чуемъ неговия гласъ, макаръ отъ далечъ, макаръ презъ затворена врата, за да почувствуваме цѣлата негова душа. Чрезъ словото говори цѣлата ни душа. Нашитѣ радости и скѣрби, нашитѣ копнежи и възторзи трептятъ въ звука на нашата речъ. Не е необходимо специално обучение по драматиченъ говоръ, за да изразимъ съответно нашитѣ сърдечни бури. Това изкуство ни е дадено непосредствено. Всѣки, който има уши да слуша, може да разбере отъ устата на своя ближень, дали езерото на неговата душа е спокойно или бурно, чисто или мжтно.

Интересни изразни срѣдства сж и жестоветѣ и мимиката. При случай тѣ могатъ да притежаватъ грамадна изразна сила. (Колко нѣщо казва по този начинъ, наприм., българскитѣ народъ въ голѣмото си болшинство днесъ на своитѣ стари бойни другари германцитѣ!) Но безъ обяснението на словото, тѣ все си оставатъ неясни.

Всѣка общностъ въ брака, въ приятелския кръгъ, между съидейници, срѣдъ народа, сжществува само благодарение на това, че хората могатъ да разговарятъ помежду си. Най-тежкитѣ жребий на разлжката е този, че ние не можемъ да размѣнимъ дума съ любимия човѣкъ.

Откъде идва този присжщъ на човѣка чуденъ даръ на словото? Дарвиниститѣ твърдятъ, че човѣш-

китѣ говоръ е единъ по-високъ стадий въ развитието на животинскитѣ звуци. Но това твърдение е произволно. Никое животно още не е проговорило и нѣма навѣрно да проговори. Който е узналъ и възприелъ веднѣжъ дълбоката истина на християнската вѣра, че ние сме създадени по Божи образъ и подобие, той ще трѣбва отъ гледище на тази вѣра да разбира и да тълкува тайната на говора.

Всичко, което имаме, идва отъ Бога: всѣко движение на духовнитѣ и тѣлеснитѣ ни сили, всѣки мигъ отъ времето на живота ни. Божиятъ духъ мисли въ природата, и ние можемъ да повтаряме въ нашия духъ тѣзи Негови мисли. Богъ е творческа сила. Чрезъ науката, изкуството и техниката и ние се опитваме да вземаме участие въ това Негово творчество. Богъ е живо слово, отъ което всички нѣща сж получили „въ началъ“ своето битие и сжщина. Той ни приобщава къмъ това живо слово, като говори съ насъ чрезъ дара на словото и ни възвестява, че и ние отъ своя страна можемъ да говоримъ съ Него, както обични деца могатъ да разговарятъ съ своя обиченъ баща. Чрезъ този божественъ даръ на словото ние, като хора, можемъ да поддържаме помежду си размѣна на мисли и общуване и можемъ да си помагаме и да служимъ единъ на други.

Но, поради грѣха, и благородното благо на словото е изгубило много отъ първоначалната си сила и чистота. Колко студени, жестоки, бездушни и нечисти слова чуваме въ свѣта! Това, което трѣбва да бжде мостъ къмъ ближния, е станало братоубийствено оржие. И не е ли резултатъ на грѣха, че дадената на човѣчеството езикова дарба се е разпокжсала въ много езици? Различнитѣ народи не могатъ да проникватъ напълно въ душата единъ на другъ пакъ поради езиковитѣ различия. Дори и тогава, когато нашето слово не е отправено къмъ другитѣ, за да ги оскърбимъ, а напротивъ, тѣкмо когато то е изречено съ най-добри намѣрения — да ги въздигнемъ, да ги посъветваме, да ги ржководимъ — колко то е слабо и немошно и колко духовнитѣ работници страдатъ тежко отъ това, че тогава, когато най-много искатъ да помогнатъ, да бждатъ разбрани, убедителни, увлѣкателни, тѣкмо тогава словото имъ прозвучава тѣй бледо, тѣй немошно, тѣй несъдържателно и неинтересно!

Но въплотилото се Слово, Исусъ Христосъ, дойде да ни даде възможностъ да се освободимъ и отъ грѣха на словото. Преди всичко чрезъ Неговитѣ уста прозвучава словото Божие въ пълната си сила и красота.

Исусъ не е мълчаливъ мистикъ, който пази, нѣмъ и безмълвенъ, своитѣ високи мисли за себе си. Съ безспирно търсещата Си любовь, Той служи на хората съ Своего слово и прави това съ такава света мощъ и величие, че Неговитѣ слушатели се ужасяватъ, защото никой дотогава не имъ е говорилъ тѣй. Исусъ е съвсемъ чистиятъ, съвсемъ свѣтлиятъ органъ на божествената мдростъ и истина. Понеже Неговата воля е единосжщна и покорна на Божията воля, Той може отново да стане за насъ свѣтлата уста, възвестителка на волята Божия.

И други сжщо сж говорили за Бога, но тѣ сж правили това откъслечно, недостатъчно, безъ пълнота и величие. У тѣхъ истината винаги е била забулена въ неистина; тя не е сияла съ победния блѣсъкъ, който се излъчва отъ Исусовата вестъ. Тѣ сж говорили като наемници, условени противъ волята си да изпълнятъ възложената имъ задача. А Христосъ говори като Синъ, Който знае, че е напълно съгласенъ съ волята и действията на Своя баща

Какво е съдържанието на това въплотено божествено слово, което ни говори въ лицето на Христа? То е едно тризвучие, което стига до нашия слухъ и отъ което не може да бжде отнетъ нито единъ тонъ. Чрезъ Христа Богъ зове насъ човѣцитѣ: вие всички вървите по кривия пѣтъ, затова трѣбва основно да се промѣните и да свърнете въ съвсемъ нова посока. Не вече въ надменно отдалечаване отъ Бога и ближния, но нататъкъ, къмъ Бога, нататъкъ къмъ ближния! Който веднажъ е узналъ, колко е вѣрно това сжжде-ние, и колко е необходимо едно такова връщане, той ще се уплаши, като си помисли, какво собствено ще стане съ бремето на нашето минало, съ всичкитѣ опущения, заблуди и грѣшки, които сж часть отъ нашия животъ и продължаватъ да му даватъ своя образъ. И ето, въ тази сърдечна неволя, до насъ отново стига Божието слово, изказано чрезъ Христа, необятно велико и добродушно, утешително и ободрително: вие все пакъ можете да бждете Божии деца. Нищо не ще бжде въ състояние да ви раздѣли отъ Неговата любовъ, защото Божиятъ начинъ на постъпване, обрисуванъ и запечатанъ чрезъ живота и страданията на Христа, е именно този: да търси изгубенитѣ и да се смилява надъ падналитѣ.

Христовото слово разбива като чукъ всичкитѣ ни въображаеми добродетели, способности и сигурностъ. Когато бурята на неговия духъ проечи надъ нашия животъ, струва ни се, че сме изкоренени стебла. Но тъкмо това слово, което убива тъй жестоко, има власт да съживява по неподозиранъ начинъ. Христосъ е възкресение и новостворение, чистота и сила, любовъ и жертва. Ако ние вземемъ участие въ живота Му чрезъ Неговото слово, отъ това съприкосновение и нашиятъ животъ, нашиятъ себелюбивъ, доленъ, потиснатъ и смъртно сломенъ животъ, ще бжде вѣвлѣченъ въ едно могъщо, божествено, жизнено движение. Нѣма областъ въ нашето човѣшко съществуване, която не би могла да бжде обхваната отъ възкресяващата сила на Христовото слово.

Нашата мисль и нашата фантазия ще бждатъ пречистени. Плъътъта ни ще бжде превъзпитана, волевиетъ ни животъ ще стане твърдъ и крепкъ. И не следъ дълго нашето собствено слово, чрезъ сношението си съ Христовото слово, ще може да се освободи отъ своята злоба и бедностъ, отъ своята неискренность и слабостъ и да се превърне въ едно честно, чисто и милосърдно слово, което винаги ще ни напомня съ свещена тревога за това, какъ убедително Исусъ, а съ Него и цѣлиятъ Нови заветъ, ни предпазва отъ безмисленитѣ, лъжливи, обидни и жестоки думи; какъ Той напомня съ крайна строгостъ за отговорноститѣ предъ вѣчността, кждето всѣки ще трѣбва нѣкога да дава смѣтка за всѣка дума, която е излѣзла отъ устата му.

Чистотата и силата на нашето лично слово, както на изговореното, тъй и на написаното, ще зависи отъ това, до каква степенъ словото на Исуса Христа е станало наша жива собственостъ. Раздразнени писма, неумѣрена критика, клюкарски разговори, възбудени проклетия къмъ деца и подчинени, лоши уроци въ училището, уморителни и отегчителни проповѣди, сказки и четения — всички тѣзи нѣща, които правятъ живота и за насъ и за другитѣ тъй тежкъ и богатъ съ разочарования, се дължатъ все на това, че ни липсва истинската храна, „хлѣбътъ на живота“, че ние въ утрото на деня не разговаряме най-напредъ съ Бога въ тишината на молитвата, преди да започнемъ отново тъй трудния понѣкога задруженъ животъ съ нашитѣ подобни. Ако Исусъ сравнява въ случая Своето дѣло съ дѣлото на сѣяча, Той иска съ този

образъ да ни обърне внимание върху следното: словото Божие, което Той е донесълъ на земята, трѣбва, сжщо като семенцето на нивата, да проникне дълбоко въ душата ни и да остане тамъ. Само тъй ние ще станемъ едно добро дърво, носещо плодетѣ на цѣлостния човѣкъ и на чистото и могъщо божествено слово.

Ст.

Изъ духовната съкровищница на Църквата.

Свети Четиридесетъ мъченици.

Отъ св. Григорий Ниски.

Светитѣ Четиридесетъ мъченици по отечествень законъ и древенъ обичай служели въ редоветѣ на римската войска, но по вѣра били християни и по богопочитане — благочестиви. Тогавашиятъ владѣтель, бидейки единъ отъ многобожницитѣ, по жестокъ съветъ отъ демонитѣ, издалъ законъ да бждатъ гонени християнитѣ, и заповѣдалъ на всички свои поданици да принесатъ жертви и кадение предъ идолитѣ — тѣзи пѣкъ, които биха се съпротивили на тази заповѣдъ, следъ разновидни тѣлесни мъки, да бждатъ наказвани съ смъртъ. За блаженитѣ мъченици жестокостъта на тиранина и богоненавистното разпореждане били поводъ да разкриятъ своята доблестъ. Предвождани отъ силата на Духа, тѣ се отдѣлили отъ останалитѣ войници и образували избрано Христоролюбиво опълчение, което открито се противопоставило на това гнусно предписание и съ едни уста изповѣдвало евангелската вѣра, подчертавайки, че не скърби за този времененъ животъ, а предоставя тѣлата си на всѣкакъвъ родъ жестокости и мъки.

Жестокиятъ врагъ, следъ разни изкушения и терзания, ги подложилъ, въ люта зима, на измръзване. Както ураганната буря, като мине надъ мѣстностъ покритъ съ дървета, ги раздрусва всецѣло, изтрѣгва ги отъ коренъ и ги настила по земята, така и кръвожадниятъ врагъ подложилъ строя на блаженитѣ на зимния мразъ. Тѣзи благородни фиданки на рая, това украшение на човѣшкия родъ, тѣзи корени на нашия духовенъ растежъ, тѣзи войници на Павла и копиеносци на Христа, били предназначени да се борятъ противъ варваритѣ и да извършатъ подвигъ противъ общия врагъ на човѣчеството — тѣ сж разрушителитѣ на идолитѣ и строителитѣ на църквитѣ! Коварниятъ изобретателъ на мъченията презъ лютъ студъ хвърлилъ изповѣдницитѣ въ езерото, а срещу езерото устроилъ топла баня — вратата на последната била отворена, и злохитриятъ мъчителъ изкушавалъ страдалцитѣ да намѣрятъ спасение въ нея. Както Даниилъ не се изкусилъ отъ съблазнителни храни, презрѣлъ идоложертвенитѣ ястия и предпочелъ тревитѣ — така и мъченицитѣ предпочели леда и смъртъта предъ временната топлина и избавление. Единъ само, измъченъ отъ студа, въ самия край на победата, по коварството на тиранина, се отправилъ за банята — жизнелюбецътъ съжалилъ изтошената си вече плътъ, отпадналъ отъ надеждата, но не получилъ и временния животъ, защото веднага следъ престъплението си починалъ предъ вратата. Нещастенъ Иуда между мъченицитѣ — нито останалъ ученикъ, нито пѣкъ се обогатилъ, но самъ си сложилъ на врата примка!

Сѣятелътъ на доброто, подобно на Авраама, открилъ овца за жертва изъ числото на враговетѣ: открилъ срѣдъ хулителитѣ изповѣдникъ, изъ сборището на гонителитѣ — мъченикъ! Единъ отъ служителитѣ на тиранина, като се удостоилъ съ видението на Анге-

литѣ, слѣзли надъ мъченицитѣ, подобно на Павла предъ Дамаскъ, обърналъ се къмъ Христа, съблѣкълъ дрехитѣ си и се причислилъ къмъ измръзващитѣ въ езерото. Преблаженитѣ достигнали това, къмъ което се стремили. Виновникътъ на мъжитѣ, като не можалъ да понесе търпеливо победата на мъченицитѣ, встѣпилъ въ война съ мъртвитѣ имъ тѣла — той заповѣдалъ да изгорятъ жилищата на светитѣ души и съ това едновременно се явилъ подражателъ на дивитѣ звѣрове и на жестокитѣ хора, защото първитѣ разкъсватъ хвърлената дреха на бѣгащитѣ отъ тѣхъ люде, а вторитѣ — предаватъ на пламъкъ жилищата на оттеглилитѣ се неприятели.

Блажени сме — по думитѣ на Апостола, — че сме заобиколени отъ такъвъ голѣмъ облакъ свидетели на истината: нека се радваме въ надеждата, нека сме търпеливи въ молитвата, нека се приобщаваме къмъ паметъта на мъченицитѣ, защото св. Четиридесетъ мъченици сж крепки защитници предъ врагове и надеждни ходатаи въ молитва предъ Господа.

Отъ руски — *Ибр.*

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Побъркано човѣчество.

Само като размисли нѣкой, какво е предназначението на човѣка и какъвъ той трѣбва да бжде, а какъвъ въ сжщностъ се е показалъ презъ всички времена, непременно ще дойде до печалното заключение, че човѣчеството винаги си е било умопобъркано, а най-вече въ наше време. И това е съвсемъ очевидно.

Богъ, следъ като създалъ човѣка, щедро го надарилъ съ всичко, що му е нужно, за да бжде той щастливъ: поставилъ го срѣдъ красива природа, далъ му земя кърмачка, съ хубави дървета, кротки животни, красиви и ароматни цвѣта, всевъзможни сочни плодове. Надарилъ го съ способностъ да живѣе въ сговоръ, съ усѣтъ къмъ истината и правдата и съ безгранична възможностъ да се надѣва и обича, да напредва и се усъвършенствува. Изравнилъ го почти съ ангелитѣ, — както казва Псалмопѣвецътъ, — като само съ малко нѣщо го понизилъ спроти тѣхъ, но го поставилъ владѣтель надъ дѣлата на Своитѣ ржце и му покорилъ подъ нозетѣ всичко (Псал. 8, 6—9). И за всички тия дарове Богъ поискалъ само едно нѣщо отъ човѣцитѣ — *да се обичатъ единъ други*, да се радватъ на всички блага и да прославятъ своя Създателъ.

Людетѣ, обаче, не се откликнали благосклонно на туй невинно Божие искане, не пожелали да съблюдаватъ тая леко изпълнима заповѣдъ — взаимно да се обичатъ. Поддали се още отначало на внушенията на злото, тѣ, вмѣсто любовь, наченали да отглеждатъ въ душитѣ си завистъ, омраза и злоба. Сговорътъ между тѣхъ билъ замѣстенъ отъ постоянни взаимни недоразумения, насилия, караници въ семейството и обществото, раздѣления и сбивания. Най-после народитѣ, като забравили всѣкаква обичъ и правда, стигнали до страшнитѣ войни, отъ които днесъ би потреперяло и самото зло. И тия войни не сж нѣкакво рѣдко явление; при това, тѣ сж ужасни.

Така, споредъ статистиката на единъ французки ученъ, презъ последнитѣ 34 столѣтия (отъ 1500-та го-

дина преди Христа до 1900-та следъ Р. Хр.), т. е. презъ единъ периодъ отъ 3400 години, свѣтътъ е ималъ само 227 мирни години. По загуби, обаче, ни една война не могла да се сравни съ свѣтовната война отъ 1914—1918 година, въ продължение на която имало само убити около 10,000,000 човѣка. Презъ седемгодишната война (1756—1763) имало убити 551,000 души, презъ войнитѣ на французката революция — 1,400,000 души, презъ войнитѣ за независимостъта на Америка (1775—1783) — 785,000, презъ Кримската война (1854—1855) — 785,000, презъ време на Руско-японската война (1904—1906) — 624,000. А презъ време на Свѣтовната война само Германия е имала умрѣли 2,036,897, ранени 4,194,557, Австроунгария — умрѣли 1,000,000, ранени 2,500,000, България — умрѣли 70,000, ранени неизвестно; Турция — умрѣли 325,000, ранени неизвестно, Франция и колониитѣ — мъртви 900,000, ранени 2,212,000, Русия — мъртви 2,500,000, ранени 3,750,000, Италия — мъртви 600,000, ранени 949,576, Белгия — мъртви 44,000, ранени неизвестно, Ромъния — мъртви 159,000, ранени неизвестно, Сърбия — мъртви 690,000, ранени неизвестно, Съед. Амер. щати — мъртви 58,000, ранени 256,000, или всичко мъртви 9,782,897.

Цѣли 10 милиона убити и повече отъ 20 милиона ранени — това е ужасъ, предъ който ще да е настрѣхналъ и самиятъ сатана! Само да се наредѣха една до друга тия човѣшки жертви, щѣха ясно да покажатъ на всички въ каква ужасна *долина на плача* е обърната земята — тая земя, която за хората, ако се обичаха, трѣбваше да стане небел! И автори на тия ужаси сж богоподобнитѣ сжщества, съвсемъ мѣнникно различаващи се по природа отъ ангелитѣ и надарени отъ Бога съ всичко необходимо за миренъ и щастливъ животъ. Вършатъ тѣ тѣзи ужаси, понеже сж изгубили вѣрата си въ своя Създателъ, отдалечили се отъ своя Благодетелъ и всепредано служатъ на злото, безъ да искатъ да видятъ и се убедятъ, че то презъ всички вѣкове на историята ги е мамѣло и погубвало.

Кой тогава не би призналъ за умопобъркани и безкрайно жестоки виновницитѣ на Голѣмата война, които и днесъ, безъ да потреперятъ, продължаватъ сатанинското дѣло и правятъ всичко, за да подпалятъ и опожарятъ цѣлия свѣтъ! Вършеното отъ тѣхъ зло е чудовищно. Дано по-скоро се ужасятъ тѣ отъ него и се опомнятъ, та да не предизвикатъ, както нѣкогашъ човѣцитѣ предъ потопа, разкаяние у Бога, задето ги е създалъ (Бит. 6 б), и да докаратъ свѣршъка на сегашния свѣтъ.

ПИСМА И ДОПИСКИ.

Сждбата на българската църква въ Букурещъ. Подъ такова заглавие ни пишатъ отъ ромънската столица:

Българската църква въ гр. Букурещъ е единъ отъ най-забележителнитѣ паметници на българщината извънъ предѣлитѣ на отечеството.

Отъ времето на революционнитѣ борби за освобождението на България тя е служила като духовенъ центъръ на българската емиграция въ Ромъния. Отъ тогава до днесъ тя е била священо мѣсто, където всички българи, живущи или временно пребиваващи въ Ромъния, сж възнасяли молитви къмъ Всевишния на роденъ български езикъ. Въ очитѣ на всички българи това мѣсто е и ще бжде символъ на будния бъл-

гарски духъ и на твърдата вѣра въ бъдещето на България, съ които възрожденцитѣ и революционеритѣ, действащи тукъ, сж очаквали изгрѣва на свободата.

Въ 1869 г. българската колония въ Букурещъ откупила една стара постройка въ центъра на града съ съдействието на митрополита Панаретъ Рашевъ. Тази постройка, запазена до наши дни, е била приспособена за църква и училище, а подземнето ѝ служело за печатница, кждето великиятъ революционеръ, поетъ, апостолъ на свободата и публицистъ Христо Ботевъ е издавалъ вестници и бюлетини за българитѣ и българската кауза.

Ето защо българската църква въ Букурещъ е била винаги посещавана отъ мнозина българи, които пристигатъ или само минаватъ презъ ромънската столица, изказвайки своята почитъ къмъ тази светиня на българщината.

Отъ нѣколко месеци сждбата на българската църква въ ромънската столица е предметъ на загриженостъ отъ страна на официалнитѣ представителни български власти, както и на българската колония. Старинната постройка, свидетелка на много превратности на живота въ продължение на цѣлъ вѣкъ, не можа да преживѣе силното земетресение презъ нощта срещу 10 ноемврий м. г. Съ напукани тавани и раздвоени стени тя представя жалка гледка, която не може да не трогне всѣко родолюбиво българско сърдце. Извършването на религиозни служби е почти невъзможно, понеже има опасностъ отъ срутване. Жилището на свещеника, което заема източната частъ на постройката, е съвършено необитаемо. Свещеникътъ се премѣстилъ съ семейството си въ частна квартира. Светиятъ Синодъ на Българската църква, следъ като узнава за голѣмата скръбъ, въ която се намира малкото паство, отдѣлено отъ отечество и лишено отъ утехата на роденъ олтаръ, се обърналъ съ молба до Ромънската патриаршия да нареди тя, да се преотстжи на българската колония за временно ползуване нѣкоя отъ ромънскитѣ църкви въ Букурещъ. Патриархъ Никодимъ, който се отличава съ своята дълбока набожностъ и добросърдечие, разгледалъ съ сериозностъ молбата на българския Св. Синодъ. Въпрѣки че, вследствие на земетресението, повечето църкви въ Букурещъ (надъ 100) сж сериозно повредени, маститиятъ патриархъ не желаелъ да отклони молбата на сестрата Българска църква, къмъ която самъ храни много добри чувства, и загриженъ, што нито една частъ отъ Христовото стадо да не остане безъ олтаръ, решилъ да позволи на българския легационенъ свещеникъ да служи въ една отъ най-голѣмитѣ църкви въ Букурещъ—„Св. Спиридонъ“, а презъ Коледнитѣ празници въ историческата църква „Раду-Вода“, при пансиона на студентитѣ богослови, които презъ това време били въ ваканция.

Българската царска легация въ Букурещъ, въз основа на рапорта на градската архитектурна комисия, изпраща едно изложение до Министерството на външнитѣ работи и изповѣданията въ София, а така сжщо и до Св. Синодъ на Българската църква, описвайки положението на българската църква и българското училище, съ молба, да се проучи въ скоро време въпросътъ за ремонтането имъ или за построяването имъ наново изъ основи.

Сжщевременно младиятъ, но енергиченъ легационенъ свещеникъ Владимиръ Еленковъ Михайловъ свиква на 15 декемврий м. г. първенцитѣ на българ-

ската колония, съ които основно и всестранно разучва въпроса за сждбата на българската църква. Събранието изработва едно изложение, което изпраща на пълномощния м-ръ въ Букурещъ, на г-нъ Министра на външнитѣ работи и вѣроизповѣданията въ София и на Намѣстникъ-председателя на Св. Синодъ на Българската православна църква. Въ това изложение се изказва мнение, че сегашната постройка, дори и следъ единъ основенъ и крайно скжпъ ремонтъ, е неудобна за изпълнение на религиознитѣ служби. Българската колония притежава достатъчно мѣсто — двора на сегашната църква, кждето може да бжде построена една малка, но солидна църква, която да служи като паметникъ на това свето мѣсто за българщината въ Ромъния. Българската колония въ Букурещъ ще вложи всичката си амбиция и пожертвователностъ, съ които се е гордѣла въ миналото, за да увѣковѣчи дѣлото на своитѣ предшественици и въздигне светия олтаръ, въ който се възнасятъ на роденъ езикъ молитви къмъ Всевишния. Но тя сама не ще може да понесе материалнитѣ жертви, които се изискватъ за благополучното довършване на това свещено и народно дѣло. Ето защо тя апелира до българското Министерство на външнитѣ работи, подъ чието ведомство се намира отъ 7—8 години българската църква въ Букурещъ, да бжде подпомогната, било отъ българската държава или чрезъ доброволни пожертвования отъ братята българи въ свободна България, така както и българската емиграция нѣкога е помагала до саможертва въ дѣлото за духовно и национално възраждане на цѣлия български народъ.

Сждбата на роднитѣ светини интересува не само официалнитѣ власти на българската държава, но и всѣки българинъ, който чувствува истинския пулъс на народния животъ и милѣе за всичко скжпо за българския народъ.

Каузата на букурешкитѣ българи е справедлива, и молбата имъ не трѣбва да остане безъ съчувствие и съдействие.

Ст. Симеоновъ.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

СЖДЕБНО ОТДѢЛЕНИЕ.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на седмото и осмото сждебни заседания на Св. Синодъ, презъ пролѣтната му сесия на 1941 година, ще бждатъ сложени на разглеждане следнитѣ сждебни производства:

VII. сжд. заседание — 2. IV. 941 г.

- 1) в. бр. д. № 29/40 на Станой Апостоловъ и Сталияна М. Табяткова, отъ с. Стамболово, Търновско.
- 2) в. бр. д. № 113/40 на Борисъ Желѣзковъ и Кера Костадинова, отъ с. Доброплодно, Провадийско.
- 3) в. бр. д. № 127/40 на Надежда и Атанасъ Кр. Тодорови, отъ София.
- 4) в. бр. д. № 166/40 на Василка и Георги Свиткови, отъ София.
- 5) в. бр. д. № 177/40 на Цвѣтко Минковъ и Василка Николова, отъ с. Борованъ, Бѣлослатинско.
- 6) в. бр. д. № 213/40 на Спасъ Ат. Шишковъ и Вѣра Ст. Палакарска, отъ с. Яхиново, Дупнишко.

7) в. бр. д. № 223/40 на Катя Г. Веселинова и Тома Д. Гешевъ, отъ София.

8) в. бр. д. № 232/40 на Слави П. Пушкарровъ и Неда П. Пискова, отъ Пловдивъ.

8) в. бр. д. № 276/40 на Константинъ Ив. Шекерджиевъ и Ценка Димитрова, отъ София.

10) в. ч. пр. № 8/41 на Янко К. Станевъ, отъ Пловдивъ и Недка Вл. Бонева, отъ София.

11) в. бр. д. № 38/41 на инж. Никола Д. Нановъ и Мирия К. Арнаудова, отъ Пещера.

12) в. бр. д. № 39/41 на Василь Р. Жечевъ и Еленка Д. Колева, отъ Търговище.

13) в. бр. д. № 40/41 на Арсо Трифоновъ Ранчевъ и Меримка В. Григорова, отъ Враца.

VIII сжд. заседание — 5. IV. 1941 г.

1) в. бр. д. № 251/39 на Йорданъ Ив. Марковъ и Иванка Н. Домусчиева, отъ Ловечъ.

2) в. бр. д. № 7/40 на Крумъ Ив. Василевъ и Стефанка П. К. Чобанова, отъ Ямболъ.

3) в. бр. д. № 117/40 на Боню и Олга Гожгулови, отъ София.

4) в. бр. д. № 175/40 на Пенка Дончева Иванова и Димитъръ Досевъ Махляновъ, отъ с. Джулюница, Г.-Орѣховско.

5) в. бр. д. № 212/30 на Еленка и Петъръ Цоневи, отъ София.

6) в. бр. д. № 251/40 на Йото Митевъ Петровъ и Пенка Игнева Манявска, отъ с. Радюване, Ловчанско.

7) в. бр. д. № 264/40 на Кирилъ Злаковъ Величковъ и Райна В. Георгиева, отъ с. Г.-Баня, Дупнишко.

8) в. бр. д. № 268/40 на Люба Д. Кирова, отъ Варна и Димитъръ Ст. Кировъ, отъ Провадия.

9) в. бр. д. № 41/41 на Стефанъ Нинковъ Тодоровъ и Вълкана Христова Вълчева, отъ с. Староселци, Плъвенско.

10) в. бр. д. № 42/41 на Илия Йотовъ Ив. Ковачевъ и Цвѣта Кръстева Иванова, отъ с. Звѣрино, Врачанско.

11) в. бр. д. № 43/41 на Любенъ Димитровъ Пауновъ и Стаматка Г. Калудова, отъ София.

12) в. бр. д. № 44/41 на Люба Младенова Бачева, отъ с. Ковачевци, Самоковско и Ангелъ Василевъ Бошняновъ, отъ с. Горубляне, Софийско.

Забележка: Ако горнитѣ заседания не се състоятъ на опредѣленитѣ дати, или не се разгледатъ всички дѣла, отлагатъ се за следващето по редъ заседание.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА

Министерскиятъ съветъ въведе монополенъ режимъ и за царевницата.

— Германскитѣ войски, минаващи презъ България, бѣха сърдечно посрещани по села и градове по народнитѣ обичаи. Този сърдеченъ приемъ е намѣрилъ отражение и въ германския печатъ.

— Българскиятъ легационенъ персоналъ въ Лондонъ е напусналъ английската столица, на пѣтъ за Лисабонъ. Швейцария е поела защитата на българскитѣ интереси въ Англия.

— Английскиятъ пълномощенъ министъръ напусна София съ персонала на легацията, английскитѣ поданици, а сжщо и полската, холандската и белгийската легации.

— Починаха бившиятъ министъръ Ст. Омарчевски и запасн генералъ Ив. Шкойновъ.

Югославското правителство има презъ седмичната нѣколко заседания и короненъ съветъ, на които сж обсъждани въпроситѣ за отношенията на Югославия къмъ Тристранния съюзъ. То е решило да запази приятелството си съ Германия и Италия и да съдействува за запазване мира на Балканитѣ.

Турскиятъ председател на републиката изпрати свой нароченъ пратеникъ съ отговора си на писмото на г. Хитлеръ.

— Турското Народно събрание е отложило за известно време отговора на министъръ-председателя Сайдамъ.

— Уволненъ е министърътъ на правосъдието Оаскаръ, минаващъ за голѣмъ приятел на Англия.

— Турция въведе редъ ограничения въ продоволствието.

— Въ цариградския хотелъ „Пера паласъ“, дето е отседнала английската дипломатическа мисия отъ България, е избухнала бомба, която била въ единъ куфаръ на легацията.

Ромънското правителство е решило напълно да унищожи легионерското движение. То е издало списъкъ на легионерски водачи, които взели голѣми държавни суми и не се отчели, и строго ще ги накаже съ смъртъ и затворъ.

Руското правителство е решило да върне всички пленени унгарски знамена презъ войнитѣ. Стана и съединение на унгарскитѣ съ рускитѣ желѣзници.

Френскиятъ мръ-председател адмиралъ Дарланъ отново замина за Парижъ.

— Френски параходъ, натоваренъ съ жито, е билъ заловенъ отъ английски воененъ параходъ.

— Франция ще строи желѣзница презъ Сахара.

Италия е предъ офанзива на албанския фронтъ.

— Италианскитѣ войски упражняватъ своя огненъ натискъ на грѣцкитѣ линии, които сж на огъване.

— Папата щѣлъ да направи новъ опитъ за миръ.

Англия отпрати искания до Америка за хранителни припаси, отъ каквито се нуждае островътъ.

Швеция се въоръжава усилено, като свика и запасни подъ знамената.

Американскиятъ председател г. Рузвелтъ одобри закона за подпомагане на Англия. Едновременно съ влизане на закона въ сила Рузвелтъ поиска кредитъ отъ 7 милиарда долара за целта.

— Сенаторътъ Хувъръ е решилъ да обиколи цѣла Америка и държи речи, за да предупреди американския народъ да бжде готовъ и се противопостави на Рузвелтовата политика, която води къмъ война.

Японскиятъ мръ-председател Мацуока отпътувалъ за Берлинъ и Римъ и вѣроятно Москва. Мисията му е отъ голѣмо значение за бждешето.

— Японското посрѣдничество между Франция и Сиамъ донесе миръ. Франция върна сиамски територии около 4300 кв. километра. Успѣхътъ на Япония е голѣмъ и съ последици, тъй като Сиамъ става съюзникъ на Япония.

Войната. Нападенията по въздуха надъ Англия продължаватъ ожесточено отъ страна на Германия. Германцитѣ атакуваха Глазговъ, Шефилдъ, Портсмутъ и др. важни центрове на военната индустрия. Англичанитѣ отвърнаха съ нападение надъ Берлинъ, Кьолнъ, Хамбургъ и Бременъ.

Разумниятъ е въздържанъ въ думитѣ си, и благоразумниятъ е хладнокрѣвенъ. И глупецъ, кога мълчи, може да се покаже мждъръ, и който затваря устата си—благоразуменъ (Пр. 17, 27-28).

I. У насъ.

Панихида за Царь-Освободителя. На 13 т. м., преди обѣдъ, въ храма-паметникъ „Св. Александъръ Невски“, се отслужи панихида, по случай годишнината отъ смъртта на Царь-Освободителя, отъ Тѣхни Високи Преосвещения митрополити Неофитъ Видински, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, Стефанъ Софийски, Паисий Вратчански и Софроний Търновски, въ съслужение съ Негово Преосвещенство Стобийския епископъ Никодимъ, Високопреподобни архимандрити Николай и Стефанъ и храмовия клиръ. На панихидата присѣстваха: представители на Двореца, всички министри, начело съ министъръ-председателя г. проф. Б. Филовъ, председателството на Н. събрание, начело съ г. Логофетовъ, представители на армията, ветеранитѣ отъ Освободителната война, родолюбиви организации и множество граждани.

Панихида за починали Архиепери. На 16 т. м., въ Синодалния параклисъ „Св. царь Борисъ“, следъ св. Литургия се отслужи панихида за блаженопочиналитѣ архиепери: Панаретъ Рашевъ, Антимъ Търновски, Максимъ Пловдивски, Козма Дебърски и Иларионъ Неврокопски. Панихидата бѣ извършена отъ Тѣхни Високи Преосвещения митрополити Неофитъ Видински, Стефанъ Софийски, Паисий Вратчански, Софроний Търновски и Климентъ Старозагорски.

Встѣпителна лекция. На 12 т. м. вечерта, въ юридическия факултетъ на Университета, г. Б. М. Бончевъ, редовенъ доцентъ по административно право, прочете своята встѣпителна лекция, на тема: „Четвъртата власт — учение за висшитѣ правителствени актове и сѣдебенъ контролъ върху тѣхъ“. Лекцията бѣ много добре посетена отъ отборъ учени и правници въ столицата. На лекцията присѣстваха и Тѣхни Високи Преосвещения митрополити: Паисий Вратчански и Софроний Търновски.

Архиерейско посещение. На сирни заговѣзни вечерта, Негово Високопреосвещенство Варненскиятъ и Преславски митрополитъ Йосифъ посетилъ студентския столъ на академическото дружество „Христо Ботевъ“, при Висшето търговско училище въ Варна, вечерялъ и заговѣлъ заедно съ студентитѣ, произнесълъ следъ вечерята убедителна речъ за смисъла и ползата отъ поста и подарилъ сумата 15,000 лв. за материална подкрепа и на други бедни младежи, които биха пожелали да получатъ висше образование въ Търговската академия.

II. Въ чужбина.

Антиохийската църква. *Правятъ се отстъпки на руската църковна община по календарния въпросъ.* Антиохийската църква, както съобщихме порано („Църк. в.“ отъ 10 ноември 1940 г.), едва миналата есенъ въведе Григорианския календаръ, като запази пасхалията по стария стилъ. Още тогава, както

съобщава сега „Церковная Жизнь“, билъ повдигнатъ въпросъ — по кой календаръ руската църковна община ще извършва своитѣ богослужения, изрѣшвани обикновено въ единъ отъ арабскитѣ храмове на Бейрутъ, като отъ председателя на руската община била подадена съответната молба да се не прѣчи на руситѣ да празнуватъ празникитѣ по стария календаръ. Благодарение на отеческото внимание, винаги проявявано отъ Бейрутския митрополитъ Илия къмъ нуждитѣ на православнитѣ руси, и отзывчивостта на Н. Блаж. патриархъ Александъръ, просбата на руската община била удовлетворена. Митрополитъ Илия отъ своя страна предоставилъ ней презъ Господскитѣ празници да извършва богослужението въ храма „Благовещение“, а недѣлни дни — въ храма „Св. Георги“. „За съжаление, — отбелѣзва „Церковная Жизнь“, — съ приемане на новия календаръ отъ Антиохийската църква, правителството отиѣни днитѣ на православнитѣ празници въ официалнитѣ учреждения, дето служатъ много руски енориаши, поради което за мнозина отъ тѣхъ е трудно да посещаватъ литургията въ празници, които не се падатъ въ недѣленъ день“.

Александрийската църква. *Английскиятъ адмиралъ благодари на патриарха за подарения кръстъ.* Както съобщихме съевременно („Църк. в.“ отъ 7 февр. т. г.), Н. Блаж. александрийскиятъ патриархъ Христофоръ на празникъ Богоявление изпратилъ на началника на английската срѣдиземноморска флота съръ Андри Кънингамъ сѣция свети кръстъ (споредъ „Еклизия“ — златенъ), съ който на Богоявление осветилъ водитѣ, като бѣ придружилъ дара си съ писмо. Адмиралтъ, както съобщава сега „Пантеносъ“ (21 февруари т. г.), благодарилъ на патриарха съ следното писмо:

„Съ най-дълбоко чувство на признателностъ уведомявамъ Ваше Блаженство, че получихъ кръста, съ който бѣха осветени водитѣ на празника Кръщение на нашия Спасителъ тая година и който Вие благоволихте да подарите на Британската флота. Тоя прекрасенъ даръ на Александрийската елинска църква мисля да поставя на хранение въ параклиса на адмиралския корабъ на срѣдиземноморската флота. Тоя кръстъ ще ни подкрепи въ нашитѣ старания да преодолѣемъ враговетѣ на християнската вѣра, и отправяме молитви, щото мирътъ, колкото се може по-скоро, да бжде възстановенъ въ цѣлия свѣтъ.“

Католическата църква. *Ватикантъ закриля Римъ.* Фактъ неоспоримъ е, че Римъ до днесъ не е претърпѣлъ нито едно въздушно неприятелско нападение. Мнозина предполагатъ, че английскитѣ кралски въздушни сили се въздържатъ да нападнатъ италианската столица отъ уважение къмъ Ватикана. По тоя случай, „La Croix“ (27. II.) съобщава следната новина:

Въ Камарата на общинитѣ единъ депутатъ направилъ запитване — билъ ли е Римъ до сега нападанъ отъ кралскитѣ въздушни сили, и дали въ него не се намиратъ обекти отъ военно значение, които биха оправдали едно такова нападение?

Министърътъ на въздушнитѣ сили г. Синклеръ отговорилъ отрицателно на първата частъ отъ въпроса и утвърдително на втората.

Лейбъристскиятъ депутатъ Соренсенъ запиталъ — дали обстоятелството, че градъ Ватиканъ е въ голѣма близостъ съ Римъ, не е причина на това, че италианската столица досега не е била нападана?

Министърътъ отговорилъ: „Не мисля, че г. Соренсенъ ще се съгласи да давамъ обяснения по тоя въпросъ публично“.

ЕКЗАРХИЙСКИ УСТАВЪ

СЪ ТЪЛКУВАНИЯТА И НАРЕДБИТЪ НА СВ. СИНОДЪ, ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕНЪ СЖДЪ, МИНИСТЕРСТАТА И СЪОТВЕТНИТЪ ЗАКОНОДАТЕЛСТВА.

Томъ I и II. Цена 350 лева
отъ **Д-РЪ ХРИСТО ТАНЧЕВЪ**
Доставя СИНОДАЛНАТА КНИЖАРНИЦА
Пари по пощенска чекова смѣтка № 280

Грамадско църковно настоятелство,
околия Кулска.

Обявление № 8. На 11 день следъ публикуване настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ отъ 8 до 12 часа въ църковната канцелария ще се произведе търгъ съ явно наддаване за отдаване на наемателъ за две години 2317 декари църковни ниви, находящи се въ мѣстността: „Падината“ 72 дек.; „Кучовецъ“ 20 дек.; „Неколони круши“ 208 дек.; „Ионовъ връхъ“ 75 дек.; „Багачинъ“ 65 дек.; „Раковишко шосе“ 824 дек.

Първоначална оценка на декаръ за една година 50 лева. Залогъ 10%. Наема се плаща предварително за всѣка година. Закона за Б. О. П. и правилника му сж задължителни за конкурентитъ. Разноска по търга сж за смѣтка на наемателитъ.

с. Грамада, 10 мартъ 1941 год.

1—55—1

Отъ Настоятелството.

Църковно настоятелство при хр. „Св. Богородица“ — Ст. Загора.

Обявление № 7. Съобщава се на интересуващитъ се, че се търси ежедневенъ пѣвецъ, който да знае много добре източно пѣние съ църковенъ редъ. Месечно възнаграждение до 2000 лева.

Желающитъ да се отнесатъ до църковното настоятелство.

гр. Ст. Загора, 11. III. 1941 год.

1—56—1

Отъ Църковното настоятелство.

Камбани

Църковни и училищни.

Винаги голѣмъ изборъ, отъ различни величини, подъ тонъ и мелодия ще намѣрите при прочутия

Димитъръ М. Алексиевъ

техникъ-камбанолѣяръ.

ул. „Татарли“ № 65 — София.

Преливамъ спукани камбани на самото мѣсто или въ лѣярницата ми, като ми се заплаща само труда по 10 лева на килограмъ.

По порчка изработвамъ камбани, които ще бждатъ рѣдкость въ страната ни.

1—54—1

Печатъ С. М. Стайковъ — София

НАДГРОБЕНЪ ПЛАЧЪ, СИРЕЧЪ,

Похвални погребални пѣсни, които се пѣятъ на Велика сжбота около плащаницата Христова.

ЦЕНА 5 ЛЕВА

Порчки до Синодалната книжарница.

Пари по пощенска чекова смѣтка № 280.

Излъзе отъ печатъ

РЕЛИГИЯ

СЪ ИСТОРИЯ НА БЪЛГ. ЦЪРКВА

Помагало за IV класъ на гимназиитъ
отъ **д-ръ Маню Стояновъ Маневъ**,
учителъ въ I-ва Софийска мжжка гимназия.

Цена 30 лева.

Намира се за проданъ въ

Синодалната книжарница — София.
Пари по пощ. чекова смѣтка № 280.

Църковно н-во с. Леново, Борисовградско.

Обявление № 11. Леновското църковно настоятелство, Борисовградска околия, на основание постановлението си отъ 9 февруарий 1941 г. подъ № 1, надлежно утвърдено отъ Пловдивската Митрополия, обявява на интересуващитъ се, че на 16 день следъ публикуването на настоящето обявление въ „Църковенъ вестникъ“ изважда на публиченъ търгъ чрезъ явна конкуренция прихода на църковната двукаменна воденица, находяща се въ мѣстността „Мечка рѣка“ — Лановско землище, при съседни Новаковски пжтъ, Леновско землище и мера, за две години време отъ 1 априль 1941 год. до 31 мартъ 1943 год.

Закона за бюджетно-отчетността и предприятията е задължителенъ.

Първоначалната цена за две години време е сто кила (отъ по петъ крини), смѣсена храна ржъ и царевица.

Залогъ за правоучастие въ търга ще се взема отъ всѣки наддавачъ 10% върху първоначалната оценка.

Право за участие въ търга ще има всѣки, който представи свидетелство за честность.

Всѣки наддавачъ е длъженъ преди да почне наддаването да прочете поемнитъ условия и се подпише върху тѣхъ.

с. Леново, 3. III. 1941 год.

1—57—1

Енор. свещеникъ *Ив. Георгиевъ*.

Главенъ редакторъ: Хр. Поповъ.

